

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 28 kwietnia 2025 r.,

w sprawie **T. F.**

skazanego z art. 197 § 1 k.k. i innych,

wniosku o wznowienie postępowania karnego prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 stycznia 2021 r., sygn. akt II AKa 253/20,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 24 czerwca 2020 r., sygn. akt III K 107/19,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

odmówić przyjęcia wniosku T.F. wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 maja 2022 r., sygn. akt I KO 33/22, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego T. F. o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 stycznia 2021 r., sygn. akt II AKa 253/20, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 24 czerwca 2020 r., sygn. akt III K 107/19, ze względu na jego oczywistą bezzasadność.

Następnie, po rozpoznaniu pisma skazanego datowanego na 12 grudnia 2022 r., w którym skazany zwrócił się, z uwagi na znany mu przymus adwokacko-radcowski, o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu podjęcia czynności zmierzających do wznowienia opisanego wyżej postępowania sądowego, Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 5 maja 2023 r., sygn. akt I KO 25/23, odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności. Orzeczenie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2023 r., sygn. akt I KZ 24/23.

Obecnie do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek skazanego T. F. o: „przydzielenie adwokata z urzędu do sprawy o wznowienie postępowania o sygn. akt III K 107/19, sygn. akt II AKa 253/20”, a jednocześnie „o zwolnienie w całości od zaistniałych kosztów sądowych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania należało uznać za oczywiście bezzasadny, a tym samym bezprzedmiotowy okazał się wniosek o ustanowienie obrońcy z urzędu oraz o zwolnienie od kosztów sądów postępowania wznowieniowego.

Zgodnie z przepisem art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Co istotne i co należy wyraźnie podkreślić, w trybie art. 545 § 3 k.p.k. sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku i nie bada także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Wskazana w tym przepisie możliwość odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności, dotyczy zarówno przypadków, gdy we wniosku podniesiono okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie, jak i przypadków, gdy w sposób oczywisty, wniosek ten oparty został na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego (zob. np. postanowienie SN z dnia 25 lutego 2025 r., sygn. akt V KO 8/25).

Skazany, wnioskując o ustanowienie obrońcy z urzędu w celu złożenia wniosku o wznowienie postępowania, powinien w pierwszej kolejności

uprawdopodobnić, że istnieje podstawa dla takiego wniosku. Chodzi zatem o uprawdopodobnienie, że dowody, jakimi dysponuje skazany, nie były znane Sądowi orzekającemu w sprawie i w istocie mają one wydźwięk obiektywnie kwestionujący prawidłowość skazania. Nie jest zaś obowiązkiem Sądu ustanowienie każdemu skazanemu obrońcy na potrzeby oceny sprawy pod kątem potencjalnego wznowienia postępowania, gdyż prowadziłoby to do mającej charakter ciągłej analizy każdej sprawy zakończonej prawomocnym wyrokiem (zob. postanowienie SN z dnia 7 marca 2024 r., sygn. akt IV KO 97/23).

Skazany T. F. we wniosku wskazał, że przyznanie mu obrońcy mogącego złożyć wniosek o wznowienie postępowania jest uzasadnione „pominięciem przeprowadzenia istotnych dowodów takich jak: przesłuchanie rzekomych pokrzywdzonych w obecności psychiatrów/psychologów, nieprzeprowadzenie badań ginekologicznych rzekomej pokrzywdzonej, brak badań DNA, brak obdukcji lekarskiej oraz zaniechania badania przez biegłych specjalistów pamiętnika rzekomej pokrzywdzonej, który jest istotnym dowodem w sprawie”. Skazany stwierdził również, że w jego sprawie naruszono zasadę obiektywizmu i wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, a ponadto, że podstawą wyrokowania był dowód z „fikcyjnego świadka”, tj. D. J..

Raz jeszcze należy przypomnieć, że postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Skazany T. F. żadnych nowych faktów lub dowodów jednak nie podał, ograniczając się do zapewnienia o swojej niewinności i twierdzenia, że postępowanie w jego sprawie zostało przeprowadzone wadliwie.

Należy ponadto odnotować, że skazany T. F. występował już dwukrotnie z osobistymi wnioskami o wznowienie przedmiotowego postępowania, zaś Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 11 maja 2022 r., sygn. akt I KO 33/22, oraz postanowieniem z dnia 5 maja 2023 r., sygn. akt I KO 25/23 (utrzymanym w mocy postanowieniem SN z dnia 24 sierpnia 2023 r., sygn. akt I KZ 24/23), odmówił przyjęcia wniosków wobec ich oczywistej bezzasadności. Wtedy również skazany utrzymywał, że został niesłusznie skazany oraz zgłaszał zastrzeżenia co do

przeprowadzonego w sprawie postępowania, odwoływał się również do art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., jak też do dowodów, które Sąd Najwyższy ocenił jako znane sądom obu instancji oraz stronom. Nie jest również poparte jakimkolwiek argumentem twierdzenie, iż Sąd orzekający nawiązał do zeznań „fikcyjnego” świadka. Sąd Najwyższy dwukrotnie już więc oceniał wagę argumentów skazanego na okoliczność zaistnienia podstaw do wznowienia postępowania karnego w jego sprawie. Dwukrotnie wnioski te uznane zostały za oczywiście bezzasadne. Pismo złożone obecnie nie przedstawia jakichkolwiek okoliczności, które nie były już przedmiotem ówczesnych postępowań, a tym bardziej nie sposób twierdzić, że są to twierdzenia lub dowody nowe. Argumenty przedstawione przez skazanego można potraktować co najwyżej jako wątpliwości co do trafności zapadłego rozstrzygnięcia. Zadaniem Sądu Najwyższego w niniejszym postępowaniu nie jest jednak dokonanie ponownej oceny materiału dowodowego i analiza sposobu czynienia ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji w sprawie.

Powyższe argumenty przemawiają za uznaniem, że wniosek skazanego okazał się oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

[J.J.]

[a.l]